

Sygn. akt I USKP 71/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania Z. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 października 2021 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Ł.

z dnia 13 maja 2019 r., sygn. akt VIII Ua [...],

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem z 4 września 2018 r., oddalił odwołanie ubezpieczonego Z. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 28 października 2015 r. odmawiającej wypłaty zasiłku chorobowego w wysokości żądanej przez ubezpieczonego.

Według ustaleń Sądu pierwszej instancji, decyzją z 21 października 2015 r. organ rentowy stwierdził, że Z. D. podlega od 1 lipca 2015 r. obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek V. spółka z o.o. w Ł. z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 3.854,88 zł, równą przeciętnemu wynagrodzeniu w gospodarce narodowej w II kwartale 2015 r. Z. D. odwołał się od decyzji organu rentowego z 21 października 2015 r., zarzucając błąd w ustaleniach stanu faktycznego i wadliwą ocenę zebranego materiału dowodowego. Prawomocnym wyrokiem z 5 października 2016 r., VIII U (...), Sąd Okręgowy w Ł. oddalił odwołanie Z. D. od decyzji organu rentowego, przesądzając tym samym, że od 1 lipca 2015 r. podlega on obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek V. spółka z o.o. z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 3.854,88 zł.

Rozpoznając odwołanie wniesione w obecnej sprawie, Sąd Rejonowy stwierdził, że zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. jest związany prawomocnym orzeczeniem Sądu Okręgowego z 5 października 2016 r. Nie mógł zatem dokonywać w ramach obecnego postępowania odmiennych ustaleń w przedmiocie tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym oraz wysokości podstawy wymiaru składek.

Sąd Rejonowy, cytując art. 6 ust. 1, art. 36 ust. 1 i 2, art. 40 i art. 45 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 159 ze zm.; dalej: ustawa zasiłkowa), stwierdził, że skoro Z. D. od 1 lipca 2015 r. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek V. spółka z o.o. z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 3.854,88 zł, to zasiłek chorobowy za okres od 20 sierpnia 2015 r. do 14 października 2015 r. przysługuje mu od podstawy wymiaru wynoszącej 3.326,30 zł, to jest od kwoty 3.854,88 zł pomniejszonej o 13,71% z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniósł ubezpieczony. Zaskarżył to orzeczenie w całości i wniósł o jego uchylenie, względnie zmianę przez uwzględnienie odwołania w całości. W ocenie apelującego wyrok Sądu

Rejonowego jest błędny w zakresie oceny co do związania wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z 5 października 2016 r., VIII U (...), w szczególności w kwestii zasadności ustalenia przez ubezpieczonego i płatnika składek wysokości wynagrodzenia za pracę i uznania, że było ono sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Apelujący podniósł także, że w związku z treścią art. 36 ustawy zasiłkowej podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie rzeczywiście wypłacone, a nie hipotetycznie ustalone przez ZUS jako podstawa wymiaru składek.

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z 13 maja 2019 r., oddalił apelację.

Sąd Okręgowy zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjął je za własne. Podzielił również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Zarzut apelacji sprowadzał się do zakwestionowania przez apelującego zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 365 § 1 k.p.c. i w konsekwencji ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z uwzględnieniem prawomocnego wyroku wydanego w sprawie VIII U (...), a w dalszej kolejności przyjęcia tej kwoty jako podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, podstawę wymiaru zasiłku stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie za pełne miesiące kalendarzowe ubezpieczenia. Przepisy normujące zasady ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego nie służą sankcjonowaniu ubezpieczonego, podejrzanego przez organ rentowy o nadużywanie ochrony z ubezpieczenia chorobowego. Celem tych przepisów jest zapewnienie ubezpieczonemu świadczenia rekompensującego zarobek utracony wskutek niezdolności do pracy w zamian za składkę ubezpieczeniową. Kategoria wynagrodzenia za pracę jako zasadniczego elementu podstawy wymiaru składek, a w konsekwencji także wymiaru zasiłku chorobowego, ma swoją normatywną definicję w art. 3 pkt 3

ustawy zasiłkowej. Z przepisu tego wynika, że wynagrodzeniem jest przychód pracownika stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe po odliczeniu potrąconych przez pracodawcę składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe oraz ubezpieczenie chorobowe. Istotnym pojęciem dla ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego jest zatem przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe. Skoro zatem było bezsporne, że podstawę wymiaru składki stanowi wynagrodzenie w wysokości 3.854,88 zł, nie zaś kwota ustalona przez strony w treści umowy o pracę, a zasiłek chorobowy ma rekompensować zarobek utracony wskutek niezdolności do pracy w zamian za uiszczoną składkę, to w tym przypadku – w związku ze skutecznym zakwestionowaniem wysokości wynagrodzenia przez organ rentowy – podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi kwota stanowiąca podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (ubezpieczenie chorobowe), wynikająca z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, a nie wynagrodzenie faktycznie wypłacone czy ustalone przez strony w treści umowy.

Sąd drugiej instancji przypomniał, że wysokość wynagrodzenia uzgodnionego przez strony stosunku pracy ma na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych istotne znaczenie z uwagi na to, że ustalenie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy następuje w oparciu o przychód, o którym mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych. Umowa o pracę wywołuje zatem nie tylko skutki bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, kształtując stosunek ubezpieczenia społecznego, w tym wysokość składki, co w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń. Oznacza to, że ocena postanowień umowy o pracę może i powinna być dokonywana także z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych, a więc nie tylko z punktu widzenia interesu pracownika (ubezpieczonego), lecz także interesu publicznego (Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Ustalenie w umowie o pracę rażąco wysokiego wynagrodzenia za pracę może być w konkretnych okolicznościach uznane za nieważne jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym

zamiarze osiągania nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu. Skoro zatem zostało przesądzone, że podstawa wymiaru składek przyjęta przez strony stosunku pracy została zawyżona i ustalono ją ostatecznie (wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z 5 października 2016 r., VIII U (...)) na przyjętym przez Sąd Rejonowy poziomie, brak było uzasadnienia, w świetle art. 365 § 1 k.p.c., dla przyjmowania jako podstawy wymiaru zasiłku chorobowego wynagrodzenia ustalonego przez strony stosunku pracy. Sprzeczny z zasadami współżycia społecznego może być bowiem niegodziwy cel umowy o pracę, polegający na ustaleniu nadmiernej wysokości wynagrodzenia (rażąco wygórowanego) tylko po to, aby otrzymywać zawyżone świadczenia z ubezpieczeń społecznych kosztem innych ubezpieczonych.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. wniósł ubezpieczony Z. D., zaskarżając wyrok ten w całości. Skargę kasacyjną oparto na podstawach:

(-) naruszenia prawa materialnego – art. 36 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi przychód stanowiący podstawę wymierzenia składki na ubezpieczenie chorobowe, ustalonej przez ZUS jako podstawa wymiaru składek w odrębnym postępowaniu, a nie przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy;

(-) naruszenia przepisów prawa procesowego – art. 365 § 1 k.p.c., co polegało na uznaniu, że w niniejszej sprawie Sądy były związane wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z 5 października 2016 r., wydanym w sprawie VIII U (...), dotyczącym oceny zasadności wysokości wynagrodzenia ustalonego przez płatnika.

Ponadto skarżący zarzucił nieważność postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.) z uwagi na pominięcie udziału w sprawie płatnika składek jako zainteresowanego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego za obie instancje i w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw i z tej przyczyny została oddalona.

1. Zarzut nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.) łączony z brakiem udziału w rozpoznawanej sprawie płatnika składek jest chybiony. Płatnik składek (V. spółka z o.o.) nie miał w obecnej sprawie statusu zainteresowanego. Zgodnie z art. 477¹¹ § 2 k.p.c. zainteresowanym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. W postanowieniu z 18 grudnia 2019 r., I UK 31/19 (LEX nr 2779491) Sąd Najwyższy orzekł, że zgodnie z zasadą bezpośredniości, z treści zaskarżonej decyzji muszą płynąć dla zainteresowanego określone prawa lub obowiązki objęte prawem ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji tylko wtedy, gdy wynik postępowania prowadzi do stworzenia indywidualnej normy prawnej oddziałującej nie tylko na adresata decyzji, lecz także na inny podmiot, można uznać, że prawa lub obowiązki tego podmiotu zależą od rozstrzygnięcia sprawy. W sprawie rozstrzygającej o podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (w tym ubezpieczenie chorobowe) udział płatnika składek był uzasadniony, ponieważ płatnika składek obciążają obowiązki dotyczące ustalenia (obliczenia) i odprowadzenia do ZUS składek w odpowiedniej wysokości. W sprawie o ustalenie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego nie sposób wykazać, że jej rozstrzygnięcie będzie miało wpływ na prawa lub obowiązki płatnika składek, zwłaszcza gdy o zakresie obowiązku składowego płatnika rozstrzygnięto prawomocnie w odrębnym postępowaniu. Z tego powodu nie można stwierdzić, że brak udziału płatnika składek w postępowaniu w sprawie o wysokość zasiłku chorobowego prowadzi do nieważności postępowania.

2. Związanie Sądów rozpoznających obecną sprawę prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z 5 października 2016 r., wydanym w sprawie VIII U (...), jest oczywiste i wynika bezpośrednio z art. 365 § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem, orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne

osoby. Rozstrzygając obecną sprawę, Sądy *meriti* nie mogły pominąć tego, co wynikało bezpośrednio z wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 5 października 2016 r.

Za dominujące w doktrynie oraz w orzecznictwie należy uznać stanowisko, że związanie stron (oraz wyjątkowo innych osób) prawomocnym orzeczeniem, o którym mowa w art. 365 § 1 k.p.c., polega na związaniu tych osób dyspozycją zawartą w sentencji prawomocnego wyroku skonkretyzowanej, zindywidualizowanej i trwałej normy prawnej wywiezionej przez sąd z norm generalnych i abstrakcyjnych zawartych w przepisach prawnych. Inne sądy, organy państwowe oraz organy administracji publicznej, rozstrzygające w sprawach innych niż karne (art. 365 § 2 k.p.c.), są związane prawomocnym orzeczeniem prejudycjalnie, czyli nie mogą dokonać odmiennej oceny prawnej roszczenia niż zawarta w prejudykacie, a także nie mogą dokonać odmiennych ustaleń faktycznych niż te, które legły o podstaw jego wydania. Związanie stron oraz prejudycjalne związanie innych organów (w tym sądów) określane jest jako pozytywny aspekt prawomocności materialnej albo jako tzw. pozytywny skutek prawomocności formalnej.

3. Na etapie postępowania kasacyjnego spór dotyczył wykładni art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz.U. z 2021 r., poz. 1133 ze zm.; dalej: ustawa zasiłkowa) w kontekście wykładni pojęcia „wynagrodzenia wypłaconego” w sytuacji, w której podstawa wymiaru składki za sporny okres została prawomocnie zweryfikowana w postępowaniu sądowym (przed sądem ubezpieczeń społecznych) i różni się od kwot dokonywanych faktycznie przelewów wynagrodzenia za pracę.

Zgodnie z brzmieniem art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Zgodnie natomiast z art. 3 pkt 3 ustawy zasiłkowej, użyte w ustawie określenie „wynagrodzenie” oznacza przychód pracownika stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, po odliczeniu potrąconych przez

pracodawcę składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz ubezpieczenie chorobowe.

Z perspektywy wykładni językowej nie budzi wątpliwości, że „wynagrodzenie”, o jakim stanowi art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej (podobnie jak innych przepisów tego aktu prawnego), nie jest „wynagrodzeniem”, o którym mowa w Kodeksie pracy. Ustawa zasiłkowa jednoznacznie odwołuje się do pojęcia podstawy wymiaru składki, rozstrzygając w ten sposób wszelkie wątpliwości dotyczące treści tego pojęcia. Odwołanie do podstawy wymiaru składki, nie zaś wynagrodzenia w rozumieniu przepisów prawa pracy, jest zabiegiem celowym również z perspektywy konstrukcji ubezpieczeniowej. Składka ubezpieczeniowa pełni podwójną rolę – zapewnia funduszowi (w tym przypadku funduszowi chorobowemu – art. 55 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jednolity: Dz.U. z 2021 r., poz. 423 ze zm., dalej: ustawa systemowa) podstawowe finansowanie oraz jest miarą udziału w tym funduszu. Z tego powodu powiązanie świadczenia ze składką jest w oczywisty sposób uzasadnione. Warto w tym kontekście przypomnieć wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 czerwca 2008 r., SK 16/06 (OTK-A 2008 nr 5, poz. 85), w którym Trybunał uznał, że pominięcie w wymiarze świadczenia komponentów przychodu uwzględnionych w wymiarze składki jest konstytucyjnie niedopuszczalne.

Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe, zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, którą dla pracownika zgodnie z art. 18 ust. 1 tej ustawy stanowi przychód. To ostatnie pojęcie jest natomiast określone w art. 4 pkt 9 ustawy systemowej i są nim przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, między innymi z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Wreszcie zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2021 r., poz. 423 ze zm.) przychodami ze stosunku pracy są wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie

od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Przytoczone przepisy pozwalają na stwierdzenie, że wynagrodzenie uregulowane w Kodeksie pracy jest pojęciem węższym zakresowo aniżeli przychód (dla celów podatkowych i ubezpieczeniowych) i podstawa wymiaru składki (dla celów ubezpieczeniowych). W związku z tym na podstawę wymiaru zasiłku chorobowego wynagrodzenie faktycznie wypłacone ma jedynie wtórny wpływ – przez uwzględnienie go w przychodzie, a następnie w podstawie wymiaru składki. Z tej przyczyny faktyczna wartość przepływów finansowych między pracodawcą a pracownikiem również ma wtórne znaczenie wobec ustaleń sądu ubezpieczeń społecznych co do podstawy wymiaru składki.

Przy takiej założeniu logicznie możliwe są trzy sytuacje. Przelew zatytułowany „wynagrodzenie za pracę” może odpowiadać przychodowi, a przez to również podstawie wymiaru składki, i wówczas kalkulacje świadczenia mogą być przeprowadzone na podstawie jego wartości. W pozostałych dwóch przypadkach, kiedy kwota przelewu jest wyższa lub niższa niż ustalona ostatecznie podstawa wymiaru składki, punktem odniesienia do kalkulacji świadczenia jest podstawa wymiaru składki. Jeżeli podstawa wymiaru składki zostałaby zaniżona, to ubezpieczonemu nadal przysługuje zasiłek obliczony od ustalonej prawidłowo podstawy wymiaru, zaś pracodawca zobowiązany jest do uregulowania niedopłaty na koncie płatnika składek. W odwrotnej sytuacji, w której dokonany przelew jest wyższy niż ustalona ostatecznie podstawa wymiaru, to od tej wartości obliczany jest zasiłek, zaś na koncie płatnika może powstać nadpłata z tytułu nienależnie opłaconych składek (art. 24 ust. 6b ustawy systemowej).

Poszukując z kolei znaczenia sformułowania „wynagrodzenie wypłacone (...)”, należy odwołać się wykładni historycznej, czyli do historii art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Jego treść (brzmienie) została wprost przeniesiona z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r., poz. 143, ze zm.). Wspomniana ustawa nie wprowadzała odrębnej definicji wynagrodzenia, jednak w art. 12 ust. 4 zastrzeżono, że uwzględnia się te składniki wynagrodzenia z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, od których

ustalono składkę na ubezpieczenie społeczne. Należy zatem stwierdzić, że również poprzednio obowiązujące przepisy wiązały wysokość zasiłku z podstawą wymiaru składki – choć za pośrednictwem wynagrodzenia. W poprzedniej ustawie podstawą ustalenia wysokości świadczenia było wynagrodzenie, choć w takim zakresie, w jakim posłużyło ono do ustalenia wysokości składki. Sformułowanie „wynagrodzenie wypłacone (...)” miało wówczas sens normatywny i gramatyczny. W nowej ustawie zasiłkowej nie zrezygnowano ze związku podstawy wymiaru zasiłku z podstawą wymiaru składki, rezygnując z połączenia tych pojęć za pośrednictwem wynagrodzenia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy, zamiast tego nadając nowe znaczenie wykorzystywanemu w ustawie zasiłkowej pojęciu „wynagrodzenie” (art. 3 pkt 3 ustawy zasiłkowej). Normatywna treść art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej nie jest dyskusyjna – podstawę wymiaru zasiłku ustala się z wykorzystaniem podstawy wymiaru składki. Jeżeli w toku odrębnego postępowania została ustalona wysokość podstawy wymiaru składki – inna niż w przekazanym pierwotnie organowi rentowemu raporcie miesięcznym czy też odmienna od wartości środków przekazanych przez pracodawcę przelewem na rachunek pracownika, to podstawę obliczenia świadczenia stanowi ustalona prawomocnie podstawa wymiaru składki.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy trafnie stwierdził, że wysokość zasiłku chorobowego należnego ubezpieczonemu powinna być ustalona z uwzględnieniem podstawy wymiaru składki określonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z 5 października 2016 r., VIII U (...).

Skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji, przemawiającej za jego sugestią, że „Sąd powinien wziąć pod uwagę rzeczywiście wypłacone wynagrodzenie, a nie hipotetyczne wynagrodzenie jakie ustalił organ rentowy w sprawie jaka toczyła się przed Sądem Okręgowym w Ł. w sprawie VIII U (...), w której to sprawie ustalono tylko podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne, a nie zajmowano się wynagrodzeniem rzeczywiście wypłaconym”. Takie stanowisko skarżącego pomija specyficzną normatywną treść pojęcia „wynagrodzenie”, jakim posługuje się ustawa zasiłkowa. Jak wyjaśniono wcześniej, treść ta jest odmienna od potocznego rozumienia wynagrodzenia za pracę (faktycznie wypłaconego pracownikowi zgodnie z umową o pracę). W rozważanym

przypadku nie można znaleźć argumentów potwierdzających słusność stanowiska skarżącego.

Wobec wykazania, że wysokość zasiłku chorobowego jest wprost zależna od podstawy wymiaru składek ustalonej w odrębnym postępowaniu prawomocnym wyrokiem sądu, należy przyjąć, że zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. jest również nieuzasadniony. Sądy orzekające w rozpoznawanej sprawie miały bowiem obowiązek uwzględnienia treści prawomocnego orzeczenia ustalającego wysokość kluczowego dla obecnej sprawy parametru – podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.